

SEN “O”SUN

Geceyi kederiyle çağırıyorum.
Karanlığı alıp geliyor yanıma.
Susukda, gökyüzünün güzel kızı.
Gözlerinin yıldızında kanama.

Sen “o”sun gecenin ötesi, berisi,
Gündüzün çiğ aydınlığına ters lale.
Düştüğümde, ellerimi bir karanfil yakıyor;
Kalktığымda, ateş artığı dünya.

Sen “o”sun, gece gibi saklı ve gizli.
Kendini vurmuş bir bilmeceye.
Sağındaki sur, çın çın ötüyor.
Akrep misali dönüyor insan ve dünya.

Sen “o”sun, yosunlu, dalgın bir suya,
İşaret parmağını sokmuş şaşkın.
Hızır mı diyorlar adına ne?
Çağırdığımda hiç gelmedin yardıma.

Gözünü dikmişsin bir takvime.
Rakamlar uçurum misali,
Koşup duruyor alnıma.
Sen “o”sun,
Geceye kuşlarını yediren efsane.

Gökyüzü, mavi bir kuşu besliyor.
Kanatlarıyla yakıyor güneşi ve ayı.
Adını taşlara yazdım da ne oldu?
Sen “o”sun, hiç çıkmadın karşıma.

Kendinden kendine yol bulan usta.

Tarık Özcan